

UZASADNIENIE

W oparciu o zgromadzony w toku postępowania i ujawniony na rozprawie głównej materiał dowodowy Sąd ustalił, co następuje:

P. B. ma 24 lata, jest kawalerem. Posiada wykształcenie średnie technicznie. Obecnie jest zatrudniony PPHU (...) s.c. w E. z wynagrodzeniem 2.000 zł miesięcznie.

(dowód: dane o podejrzanym – k.13)

W dniu 08 kwietnia 2017 r. około godz. 11.45 poruszający się samochodem osobowym marki A. (...) nr rej. (...) P. B. został poddany kontroli przez patrol Policji. Kierujący został poddany badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Po przeprowadzonym o godz. 12.08 badaniu u P. B. stwierdzono 0,30 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu (I wynik).

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. B. – k.12, 75, protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym – k.2, 4)

Oskarżony P. B. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony jest osobą niekaraną.

(dowód: dane o karalności – k.10)

Sąd zważył, co następuje:

Wymowa zebranych w niniejszym postępowaniu dowodów jest jednoznaczna. Nie ulega wątpliwości, iż P. B. będąc w stanie nietrzeźwości kierował pojazdem mechanicznym – samochodem marki A. (...) nr rej. (...). Zgodnie z art. 115 § 16 kk stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. U oskarżonego badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wykonane o godz. 12.08 wykazało 0,30 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, nie ulega zatem wątpliwości, że oskarżony P. B. znajdował się w stanie nietrzeźwości. P. B. zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, a jego wyjaśnienia pozostają w zgodności z wynikami badań stanu trzeźwości.

Oskarżonemu można przypisać winę w popełnieniu zarzucanego mu czynu. Winą jest oceniana z punktu widzenia kryteriów społeczno – etycznych wadliwość procesu decyzyjnego w warunkach możliwości podjęcia decyzji zgodnej z wymaganiami prawa. Jednocześnie ustawodawca określa katalog przesłanek pozwalających na przypisanie sprawcy w konkretnym przypadku winy. Są to dojrzałość sprawcy, poczytalność, przynajmniej ograniczona, możliwość rozpoznania przez sprawcę bezprawności czynu oraz możliwość rozpoznania, że nie zachodzi okoliczność wyłączająca bezprawność albo winę, a także okoliczność, że wymagalność zgodnego z prawem zachowania musi zachodzić w konkretnej sytuacji. W ocenie Sądu oskarżony ponosi winę w popełnieniu przypisanego mu czynu. Jest osobą dorosłą, zdrową psychicznie. Pomimo to oskarżony, podjął wadliwy proces decyzyjny, którego rezultatem było popełnienie przypisanego mu występkę.

Mając na względzie okoliczności sprawy, dotychczasową linię życia oskarżonego, Sąd uznał, iż istnieją podstawy do zastosowania wobec P. B. dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Warunkowe umorzenie postępowania oznacza przypisanie oskarżonemu popełnienia przestępstwa, ale przypisanie to ma charakter jedynie prowizoryczny (A. Zoll, Komentarz do Kodeksu Karnego, Zakamycze 2004 s.995). Wyrok warunkowo umarzający postępowanie nie jest wyrokiem skazującym (Sąd Najwyższy z dnia 17 maja 2000 roku I KZP 7/2000, OSNKW 2000, z. 5-6 poz. 51). Zgodnie z poglądem wyrażonym z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20

maja 1998 roku (II KKN 65/98, Prok. I Pr. 1998, z. 10, poz. 1) przesłanki warunkowego umorzenia postępowania to okoliczności, które pozwalają uznać, że przeprowadzenie rozprawy i wymierzenie oskarżonemu kary nie jest celowe z punktu widzenia funkcji rozprawy i funkcji kary. Sens tej instytucji polega na tym, że unika się nie tylko wymierzenia sprawcy kary, ale również wyroku skazującego i znacznej części samego postępowania karnego, stanowiącego dla sprawcy poważną dolegliwość. Jest to instytucja, która może być stosowana jedynie wobec tych sprawców, którzy nie muszą być ostrzeżeni w sposób bardziej drastyczny tj. poprzez przeprowadzenie rozprawy i wymierzenie kary.

Zgodnie z art. 66 § 1 kk Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że mimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. § 2 omawianego przepisu stanowi, iż warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

Określone w art. 66 kk przesłanki można zakwalifikować do trzech grup:

1. warunkujących niecelowość kontynuowania postępowania i wymierzenia kary ze względu na czyn,
2. ze względu na osobę sprawcy,
3. dopuszczające warunkowe umorzenie z punktu widzenia gwarancji procesowych oskarżonego i potrzeby zabezpieczenia materiału dowodowego.

Na podstawie przeprowadzonych w toku postępowania dowodów okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu przestępstwa nie budzą wątpliwości, co już zostało wykazane powyżej.

W ocenie Sądu także wina oskarżonego P. B. w popełnieniu zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości, jednakże zdaniem Sądu należy przyjąć, iż nie jest ona znaczna. Oceniając zachowanie oskarżonego chociażby z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego wskazać należy, iż było ono naganne i z całą pewnością nie można go bagatelizować. Zauważyć bowiem należy skalę problemu jazdy w stanie nietrzeźwości, który, pomimo wielu akcji edukacyjnych, medialnych, jest ciągle aktualny na polskich drogach. Sąd dostrzega prewencyjną rolę oddziaływania prawa karnego na kształtowanie postaw moralnych organizujących społeczeństwo, wiarę w nie i ufność w celowość przestrzegania norm systemu te tworzących. Nie negując jednakże niewłaściwego i naganego zachowania oskarżonego, Sąd stoi na stanowisku, iż każdy przypadek podlega ocenie indywidualnej, przez pryzmat konkretnej sytuacji i zindywidualizowanego oskarżonego. Zważywszy na wyniki pomiarów stanu trzeźwości oskarżonego (z tendencją wyraźnie malejącą), widoczną skruchę w zachowaniu oskarżonego, zdaniem Sądu niecelowe byłoby przypisanie P. B. winy w stopniu wysokim i na tym etapie wystarczające będzie zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania.

Zdaniem Sądu, zważywszy na okoliczności niniejszej sprawy, należy przyjąć iż również społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonemu w akcie oskarżenia nie jest znaczna.

Ocena stopnia społecznej szkodliwości następuje, zgodnie z art. 115 § 2 kk, w oparciu o następujące kryteria: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej i grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Oceniając rodzaj naruszonego dobra prawnego Sąd kierował się tu w głównej mierze jego oceną przez ustawodawcę, który dokonuje rozróżnienia poszczególnych dóbr prawnych sankcjonując ich naruszenie odpowiednim rodzajem kar. Natomiast w tym konkretnym przypadku mając na uwadze sankcję przewidzianą za popełnione przestępstwo, na tle pozostałych określonych przez ustawodawcę zagrożeń, indywidualne okoliczności sprawy (wyniki badań stanu trzeźwości oskarżonego, z tendencją malejącą, na granicy przestępstwa i wykroczenia, miejsce zdarzenia: parking osiedlowy) stopnia naruszenia przez oskarżonego norm prawnych nie należy oceniać jako znaczny. W ocenie Sądu okoliczności sprawy nie są tego rodzaju, które uzasadniałyby konieczność surowego

doboru kary. Wskazane przez Sąd okoliczności przekonują, iż za nieznaczną uznać należało społeczną szkodliwość przypisanego oskarżonemu czynu.

Bardzo ważną przesłanką stosowania warunkowego umorzenia postępowania jest pozytywna prognoza opierająca się na ocenie postawy sprawcy, decydującymi kryteriami są tu takie okoliczności jak dotychczasowe życie sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, trudna sytuacja materialna i rodzinna. Oskarżony nie był dotychczas karany za jakiegokolwiek przestępstwo, jest osobą młodą, która dopiero rozpoczyna swe dorosłe życie i poprawnie funkcjonuje w społeczeństwie. Niebagatelne znaczenie w ocenie Sądu ma zachowanie oskarżonego już po popełnieniu zarzucanego mu czynu. Oskarżony wyraźnie zdaje sobie sprawę z naganności swojego zachowania, wyraził skruchę. Bezpośredni kontakt z oskarżonym na sali rozpraw daje pełne podstawy do stwierdzenia, że postawa oskarżonego jest szczerą, stanowi wyraz pełnej refleksji z jego strony nad swym nagannym zachowaniem. Zdaniem Sądu okoliczności te uzasadniają przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Dotychczas przeprowadzone postępowanie zdaniem Sądu stanowiło dla oskarżonego istotną dolegliwość, przyczyniło się do weryfikacji jego postawy. Pozwala to zasadnie przyjąć, iż P. B. wyciągnął właściwe wnioski, zrewidował swe postępowanie i nie wystąpi ponownie przeciwko porządkowi prawnemu.

Reasumując w opinii Sądu nie ulega wątpliwości, że przeprowadzone dowody w sprawie w sposób oczywisty wskazują na fakt, iż okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości. Biorąc powyższe pod uwagę, jak również postawę oskarżonego, fakt, iż nie był on uprzednio karany, że wina oskarżonego i społeczna szkodliwość nie są znaczne przekonały Sąd, iż cele postępowania zostaną w ten sposób osiągnięte, a w szczególności, że oskarżony nie popełni ponownie przestępstwa. Mając na względzie powyższe Sąd na mocy 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie warunkowo umorzył na okres próby dwóch lat.

Aby wzmocnić wychowawcze oddziaływanie na oskarżonego Sąd kierując się treścią przepisu 67 § 3 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres jednego roku. W ocenie Sądu orzeczony zakaz jest reakcją adekwatną i proporcjonalną do zachowania oskarżonego, jak również będzie stanowił dlań istotną dolegliwość. Zakaz ten w ocenie Sądu będzie pełnił nie tylko funkcję prewencyjną, ale też wychowawczą i prognostyczną.

Ponadto Sąd na mocy art. 67 § 3 kk zobowiązał oskarżonego P. B. do zapłaty na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej kwoty 2.000 zł tytułem świadczenia pieniężnego.

W pkt IV wyroku Sąd zaliczył na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 08 kwietnia 2017 r.

Kierując się treścią art. 627 kpk i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach karnych Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania, w tym opłatę w kwocie 60 zł, uznając, iż jego sytuacja majątkowa pozwala na ich uiszczenie.